

Sygn. akt II C 1012/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Justyna Pikulik
Protokolant:	Praktykant Adam Bąk

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2017 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa Kancelarii (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą we W. przeciwko I. M.

o zapłatę

oddala powództwo

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) spółka z o.o. spółka komandytowa z siedzibą we W. wystąpiła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przeciwko pozwanej oznaczonej jako (...) (wskazując jej nr PESEL (...)), domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty 123 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 61,50 zł od dnia 31 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 61,50 zł odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 lutego 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenia od pozwanej kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że Grupa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. w dniu 7 stycznia 2015 r. zawarła z pozwaną I. M., Umowę Zlecenia (...) o nr (...). Przedmiotem ww. umowy było pośredniczenie przez Grupę (...) Sp. z o.o. przy zawarciu umowy kredytu pomiędzy pozwaną, a podmiotem trzecim. Grupa (...) Sp. z o.o. zobowiązała się m.in. do przeprowadzenia analizy i oceny zdolności kredytowej zleceniodawcy, wyboru najkorzystniejszych produktów finansowych, przedstawienia ofert instytucji finansowych i banków, udzielenia informacji o warunkach przyznania wytypowanego produktu finansowego. Zgodnie z załącznikiem nr 5 do umowy (...) Sp. z o.o. po przyznaniu kredytu, zobowiązana była do dopełnienia terminowości jego spłaty przez zleceniodawcę. W sytuacji opóźnień w spłacie kredytu, Grupa (...) Sp. z o.o. upoważniona była do naliczenia opłat za dokonywanie niezbędnych czynności windykacyjnych, na podstawie zamieszczonego w załączniku cennika, tym m.in. do wysyłania w formie listu poleconego upomnień dotyczących opóźnienia w spłacie w kredytu.

Powód podał, że w związku z nieterminową spłatą rat kredytu, uzyskanego za pośrednictwem Grupy (...) Sp. z o.o., Grupa (...) Sp. z o.o. na podstawie załącznika nr 5 do umowy zlecenia pośrednictwa finansowego, dwukrotnie wysłała do pozwanej pismo z upomnieniem o spłatę. W związku z powyższym Grupa (...) Sp. z o.o. wystawiła pozwanej faktury VAT za dokonane czynności windykacyjne o nr (...) i (...).

Dalej powód wskazał, że w dniu 29 grudnia 2015 r. pomiędzy nim, a Grupą (...) Sp. z o.o. w T., zawarta została umowa przelewu wierzytelności, przenosząca wierzytelność przysługującą Grupie (...) Sp. z o.o. wobec pozwanej, a wynikającą z faktur VAT nr (...) wraz z odsetkami ustawowymi. Mocą powołanej umowy wszelkie uprawnienia do dochodzenia wskazanej kwoty przeszły na stronę powodową.

Powód podał, że strony nie podjęły prób mediacji. Celem polubownego zakończenia sprawy powód ponownie wezwał pozwaną do zapłaty należnych kwot, powiadamiając ją o zmianie podmiotowej po stronie wierzyciela, jednak pozwana nie ustosunkowała się do pisma strony powodowej oraz nie zapłaciła należnych kwot.

Powód zaznaczył, że pomimo podjętych przez niego prób polubownego wyegzekwowania należności, pozwana nie spełniła ciążącego na niej zobowiązania.

Postanowieniem z dnia 23 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin- Centrum w Szczecinie.

Zarządzeniem z dnia 28 lipca 2016 r. zobowiązano pełnomocnika powoda do wskazania informacji pozwalających Sądowi na ustalenie prawidłowych danych pozwanej I. M.- tj. aktualnego adresu i nr PESEL pozwanej, w terminie 14 dni, pod rygorem zawieszenia postępowania, wskazując, że po weryfikacji danych pozwanej wskazanych przez powoda w pozwie, po wpisaniu PESEL oraz imienia i nazwiska pozwanej, z systemu PESEL –SAD uzyskano odpowiedź „o rekordów”, zaś po wpisaniu PESEL pozwanej wskazanego w pozwie okazało się, że taki nr PESEL należy do I. M..

W odpowiedzi na powyższe zobowiązanie, powód Kancelaria (...) spółka z o.o. spółka komandytowa z siedzibą we W. wskazał, że pozwana nazywa się I. M., nie (...), zaś błąd w nazwisku pozwanej wynika z oczywistej omyłki pisarskiej. Wobec powyższego, powód wniósł o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej poprzez zmianę nazwiska pozwanej z (...) na M..

Korespondencja skierowana do pozwanej I. M. na adres wskazany w pozwie, tj. ul. (...), S., zawierająca odpis pozwu wraz ze zobowiązaniem do ustosunkowania się do jego treści, załącznikami oraz zawiadomieniem o terminie rozprawy, została zwrócona jako niepodjęta w terminie, wobec czego postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 grudnia 2016 r. Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do wskazania- w terminie 14 dni, aktualnego adresu pozwanej I. M., pod rygorem zawieszenia postępowania, wskazując, że z ostatniego miejsca stałego pobytu pozwana wymeldowała się 17 października 2012 r., zaś pod adresem wskazanym w pozwie pozwana nigdy nie była zameldowana.

W reakcji na powyższe, powód Kancelaria (...) spółka z o.o. spółka komandytowa z siedzibą we W. wskazał, że zgodnie z jego wiedzą, adres ul. (...), S. jest aktualnym miejscem zamieszkania pozwanej. Ponadto podała ona ten adres zawierając umowę zlecenia (...) i nigdy nie informowała powoda ani jego poprzednika o zmianie adresu.

Wobec powyższego, trzykrotnie skierowano do pozwanej oznaczonej jako I. M. na adres wskazany w pozwie, przesyłkę zawierającą odpis pozwu wraz ze zobowiązaniem do ustosunkowania się do jego treści, załącznikami oraz zawiadomieniem o terminie rozprawy.

Pozwana I. M. pomimo prawidłowego wezwania nie stawiła się na rozprawę, nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie wdała się w spór co do istoty sprawy, a nadto nie wniosła o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółki z o.o. z siedzibą w T. S. N. wystosował do I. M.- na adres ul. (...) w S. pismo, w którym wskazał, że I. M. uzyskała pożyczkę chwilówkę w firmie (...) spółce z o.o., wobec czego obowiązkiem Grupy (...) spółki z o.o. z siedzibą w T. było dopełnienie terminowości spłaty. Za czynności windykacyjne, czyli wysłanie upomnień, wezwań do zapłaty, wystawiano dwie faktury VAT na kwoty 61,50 zł, które w żadnej części nie zostały uregulowane.

Grupa (...) Sp. z o.o. istotnie wystawiła na dane „M. I., ul. (...), S.” dwie faktury VAT- każda na kwotę 61,50 zł- o nr (...) z dnia 23 stycznia 2015 r. z terminem płatności do dnia 30 stycznia 2015 r. i nr (...) z dnia 3 lutego 2015 r. z terminem płatności do dnia 10 lutego 2015 r.

Niesporne, a nadto:

-pismo pełnomocnika Zarządu Grupy (...) spółki z o.o. z siedzibą w T. S. N. k. 18;

-faktura VAT nr (...) z dnia 23 stycznia 2015 r. k.19

-faktura VAT nr (...) z dnia 3 lutego 2015 r. k.20

29 grudnia 2015 r. pomiędzy Grupą (...) Sp. z o.o. w T., a powodem Kancelarią (...) spółką z o.o. spółką komandytową z siedzibą we W. zawarta została umowa przelewu wierzytelności, przenosząca wierzytelność przysługującą Grupie (...) Sp. z o.o. wobec I. M., a wynikającą z faktur VAT nr (...) wraz z odsetkami ustawowymi.

Mocą powołanej umowy wszelkie uprawnienia do dochodzenia ww. kwoty przeszły na stronę powodową.

Pismem z dnia 2 lutego 2016 r. powód Kancelaria (...) spółka z o.o. spółka komandytowa z siedzibą we W. poinformowała I. M. o nabyciu wierzytelności w kwocie 123 zł wynikających z faktur VAT o nr (...), jednocześnie wzywając I. M. do zapłaty łącznie kwoty 292,67 zł, na którą składała się należność główna wynikająca z ww. faktur, odsetki ustawowe naliczone do dnia 2 lutego 2016 r. w kwocie 9,67 zł oraz koszty odzyskania należności w kwocie 292,67 zł, w terminie 3 dni, z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Niesporne, a nadto:

-umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2015 r. wraz z załącznikami k.21-26;

-ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z 2 lutego 2016 r. k. 29

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie podlegało oddaleniu.

Wprawdzie w niniejszej sprawie pozwana I. M. nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani nie wdała się w spór co do istoty sprawy, to jednak nie było możliwości wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo i przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, ponieważ budziły one uzasadnione wątpliwości (art. 339 § 2 k.p.c.).

Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej, Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

W przedmiotowej sprawie powód Kancelaria (...) spółka z o.o. spółka komandytowa z siedzibą we W. wystąpił z pozwem przeciwko pozwanej oznaczonej jako I. M. (wskazując jej nr PESEL (...)), domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty 123 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób wskazany w pozwie.

W toku sprawy, powód sprostował oznaczenie pozwanej, wskazując, że pozywa I. M., a nie I. (...).

Powód, domagając się zapłaty kwoty wskazanej w pozwie, nie powołał żadnych dowodów, z których wynikałoby jego roszczenie wobec pozwanej, którą powód ostatecznie oznaczył jako I. M.. Wszystkie dokumenty, jakie w toku tego postępowania przedstawił powód, tj. faktury VAT na kwoty po 61,50 zł- o nr (...) z dnia 23 stycznia 2015 r. i nr (...) z dnia 3 lutego 2015 r., ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty, zostały wystawione na dane (...). Również z pisma pełnomocnika Zarządu Grupy (...) spółki z o.o. z siedzibą w T. S. N., które zostało wystosowane do I. M.- na adres ul.

(...) w S. wynika, że to I. M. uzyskała chwilówkę w firmie (...) spółce z o.o., wobec czego obowiązkiem Grupy (...) spółki z o.o. z siedzibą w T. było dopełnienie terminowości spłaty, a za czynności windykacyjne, wystawiano dwie faktury VAT na łączną kwotę 123 zł, które w żadnej części nie zostały uregulowane. Także z umowy przelewu wierzytelności zawartej 29 grudnia 2015 r. pomiędzy Grupą (...) Sp. z o.o. w T., a powodem Kancelarią (...) spółką z o.o. spółką komandytową z siedzibą we W. wynika, że umowa ta przenosi wierzytelność przysługującą Grupie (...) Sp. z o.o. wobec I. M., wynikającą z faktur VAT nr (...) wraz z odsetkami ustawowymi.

W żadnym z ww. dokumentów nie ma danych pozwanej I. M..

Wobec zatem braku przedstawienia jakichkolwiek dowodów, trudno orzec, że wierzytelność powoda w stosunku do pozwanej, którą sam powód oznaczył jako I. M., rzeczywistości istnieje i powodowi względem tej pozwanej przysługuje. Powód, jak wyżej wskazano nie przedstawił żadnego dowodu, z którego wierzytelność wobec pozwanej miałaby wynikać. Nawet sam wyciąg z umowy przelewu wskazuje, że wierzytelność powodowi przysługuje co do osoby oznaczonej jako (...), a nie wobec pozwanej. Co więcej, sam powód pismem z dnia 2 lutego 2016 r. do zapłaty wzywał I. (...), a nie pozwaną.

Powyższe wskazuje, że powód co najwyżej nabył wierzytelność wobec (...), a nie pozwanej I. M..

Same twierdzenia pozwu, bez żadnych dowodów, nie mogą wystarczyć dla uznania zasadności roszczeń objętych pozwem wobec pozwanej, nawet w sytuacji, gdy pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani nie wdała się w spór co do istoty sprawy.

W oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda w tej sprawie- wszystkie wystawione na nazwisko (...), nie było możliwe poczynienie ustaleń faktycznych wskazujących na to, że powodowi istotnie przysługuje względem pozwanej I. M. jakkolwiek wierzytelność. Inne dowody nie zostały natomiast powołane. Sąd, jak wyżej już wskazano, był zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego i stwierdził brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu skierowanego przeciwko pozwanej I. M..

W sytuacji, gdy powód nie przedstawił żadnego dowodu, Sąd nie był w stanie ustalić, czy wierzytelność powoda wobec pozwanej istniała i w jakiej wysokości.

Podkreślenia wymaga, że to strona powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winna co do zasady wykazać, iż przysługuje jej należność oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności, wobec konkretnie oznaczonej osoby- strony pozwanej. W niniejszej sprawie powód w żaden sposób nie podolał powyższemu obowiązkowi. Przedłożone przez niego dokumenty nawet nie uprawdopodobniły jego roszczenia względem pozwanej, co musiało doprowadzić do oddalenia powództwa.

Sąd wskazuje, że niewykazanie przez powoda reprezentowaną nota bene przez zawodowego pełnomocnika, dochodzonego roszczenia, nie mogło jednak doprowadzić do zastępowania przez Sąd niezbędnej inicjatywy dowodowej strony poprzez działanie Sądu z urzędu, gdyż naruszałoby to podstawową zasadę równości stron (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 21 grudnia 1998r. sygn. akt III CKN 985/98, OSNC 1999/5/104). Przy rozpoznawaniu bowiem sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przeprowadzenia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (tak też wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r. publ. OSNC 1997/6-7/76, wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1997r. publ. OSNC 1998/3/52, wyrok Sądu Najwyższego z 25 marca 1998r. publ. OSNC 1998/12/208)

Mając powyższe na uwadze, należało uznać, iż powództwo, jako nie poparte żadnymi wiarygodnymi dowodami, jest niezasadne i jako takie je oddalić.